

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. decembra 1994 po predbežnom prerokovaní návrhu [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Mariánom Fandlom, komerčným právnikom na začatie konania vo veci porušenia vlastníckeho práva zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

Návrh [REDAKOVANÉ] sa o d m i e t a pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky bol 8. septembra 1994 doručený návrh, v ktorom jeho pisateľka žiada začať konanie z dôvodu, že bolo „porušené vlastnícke právo, Ústava Slovenskej republiky a zákony Slovenskej republiky“. K jeho porušeniu malo dôjsť rozsudkom Okresného súdu v Trnave č. k. 11 C 124/91-49 z 31. augusta 1992, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 323/92 a 8 Co 324/92-65 z 21. apríla 1993, ako aj uznesením Okresného súdu v Trnave č. k. 11 C 182/93-8 z 29. októbra 1993 o nepovolení obnovy konania, potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 460/93-14 z 29. apríla 1994.

Z obsahu návrhu a listinných príloh ústavný súd zistil, že súd prvého stupňa svojím rozsudkom zamietol žalobu [REDAKOVANÉ] a jej manžela, ktorou sa domáhali, aby žalovaní [REDAKOVANÉ] a manželka [REDAKOVANÉ] odstránili murovaný stĺp z ich pozemku parc. č. [REDAKOVANÉ] zapísaného v [REDAKOVANÉ] kat. územie [REDAKOVANÉ]. Súd prvého stupňa rozhodol tak na základe znaleckého dokazovania a svedeckých výpovedí, z ktorých vyplynulo, že oporný stĺp sa

nenachádza na pozemku žalovaných manželov, a teda nebolo preukázané, že došlo k zásahu do vlastníckeho práva žalobcov.

Podľa názoru pisateľky návrhu oba všeobecné sudy porušili viaceré ustanovenia niekoľkých zákonov, no najmä Ústavu Slovenskej republiky, a to jej čl. 20 ods. 1 a 3, keď neposkytli ochranu jej vlastníckému právu pred zásahom iného občana, a súčasne jej neumožnili, aby využila všetky dôkazné prostriedky, ktoré, keby sa vykonali (obnova konania), boli by viedli k jej úspechu v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa.

Ústavný súd Slovenskej republiky je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje v rámci právomoci zverenej mu Ústavou Slovenskej republiky (7. hlava, prvý oddiel). Súčasťou tejto právomoci nie je však právo, ktoré by mu umožňovalo rušiť alebo meniť právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov. Ústavný súd nevstupuje do ich právomoci a ani nie je ďalšou odvolacou inštanciou vo veciach patriacich do ich právomoci. Zásah do konania a rozhodovania všeobecných súdov by znamenal porušenie ústavnej zásady o nezávislosti a nestrannosti týchto súdov (čl. 141 ods. 1 ústavy), ako aj nezávislosti ich sudcov (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Článok 20 ods. 1 ústavy zabezpečuje každému rovnaké predpoklady a možnosti nadobúdať veci do vlastníctva za podmienok, ktoré sú uvedené buď priamo v ústave, alebo v ďalších zákonoch. Obsah a ochrana vlastníckeho práva ktoréhokoľvek vlastníka sú rovnaké bez ohľadu, či ide o štát, obec, právnickú alebo fyzickú osobu. Z formulácie obsiahnutej v čl. 20 ods. 1 ústavy, nemožno však odvodzovať základné právo na ochranu vlastníckeho práva, bez ohľadu na splnenie zákonných podmienok, ktoré sú uvedené predovšetkým v Občianskom zákonníku. Podľa 126 ods. 1 tohto zákona, má vlastníak právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje, najmä sa môže domáhať vydania veci voči tomu, kto ju neoprávnene zadržuje. V prípade, ktorý bol predmetom rozhodovania všeobecných súdov sa

žalobcovia ([REDACTED] a jej manžel) domáhali, aby žalovaní odstránili murovaný oporný stĺp, ktorý bol podľa ich názoru umiestnený na ich pozemku. Preto bolo ich povinnosťou vierohodne preukázať svoje vlastnícke právo k pozemku, na ktorom bol oporný stĺp umiestnený, čo však neboli schopní zabezpečiť. Žalobcovia nepredložili dostatočný dôkaz o ich vlastníckom práve k spornému pozemku.

Ak teda v konkrétnom prípade žalobcovia nedokázali pred všeobecnými súdmi preukázať existenciu ich vlastníckeho práva k pozemku, na ktorom sa nachádza oporný stĺp tak, ako to požaduje Občiansky zákonník, nemožno túto skutočnosť hodnotiť ako porušenie základného práva na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Preto ani právne neobstojí tvrdenie pisateľky návrhu [REDACTED], že súdy prvého a druhého stupňa pri rozhodovaní o ochrane jej vlastníckeho práva postupovali protiprávne. Jej vlastnícke právo nemohlo byť porušené rozhodnutiami všeobecných súdov, pretože tie rozhodli v súlade s príslušným ustanovením Občianskeho zákonníka o ochrane vlastníckeho práva a na základe objektívne zistených skutkových okolností a iba v dôsledku toho nevyhoveli jej žalobe na odstránenie zásahu do vlastníckeho práva k pozemku, ktorý však preukázateľne nie je v jej vlastníctve.

Z uvedených dôvodov nebolo možné návrh na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky prijať ako podnet podľa čl. 130 ods. 3 ústavy a rozhodnutia všeobecných súdov zmeniť, ako to žiadala navrhovateľka.

So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti rozhodol senát Ústavného súdu Slovenskej republiky podľa 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 1994